

Sygn. akt II K 523/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Sandomierzu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Sobierajski

Protokolant: sekr. sąd. Patrycja Kołodziej

w obecności **Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Sandomierzu Tomasza Zięby**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 marca 2016 r.

sprawy z oskarżenia Prokuratury Rejonowej w Sandomierzu

przeciwko:

1. **M. M. (1) (M.) s. K. i I. zd. Gacek, ur. (...) w S.,**

oskarżonemu o to, że:

I. w dniu 09 września 2015 r. w S., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą zamachu na życie, która wzbudziła u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę jej spełnienia, doprowadził J. S. (1) do wydania mu kwoty 1.000 złotych, przy czym zarzucanego przestępstwa dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności w okresie 14.11.2013 r. - 15.12.2014 r. będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Sandomierzu z dnia 03.06.2014 r. w sprawie sygn. akt II K 801/13,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w dniach 14 września 2015 r. i 15 września 2015 r. w S., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. T. (1), groźbą zamachu na życie, która wzbudziła u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę jej spełnienia, usiłował doprowadzić J. S. (1) – pracownika (...) Polska do rozporządzenia mieniem firmy (...) o wartości 4.000 złotych, poprzez udzielenie pożyczki S. L. (1), który nie posiadał wymaganej zdolności kredytowej i przelanie tej kwoty na rachunek bankowy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę pokrzywdzonej i interwencję policji, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności w okresie 14.11.2013 r. - 15.12.2014 r. będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Sandomierzu z dnia 03.06.2014 r. w sprawie sygn. akt II K 801/13,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w dniu 16 września 2015 r. w S., woj. (...), groził pozbawieniem życia J. S. (1), która to groźba wzbudziła u niej uzasadnioną obawę jej spełnienia, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności w okresie 14.11.2013 r. - 15.12.2014 r. będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Sandomierzu z dnia 03.06.2014 r. w sprawie sygn. akt II K 801/13,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IV. w dniu 15 września 2015 r. w S. woj. (...), groził pozbawieniem życia J. S. (1), która to groźba wzbudziła u niej uzasadnioną obawę jej spełnienia w celu zmuszenia jej do zaniechania zawiadomienia policji i złożenia obciążających go zeznań, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności w okresie 14.11.2013 r. - 15.12.2014 r. będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Sandomierzu z dnia 03.06.2014 r. w sprawie sygn. akt II K 801/13,

tj. o czyn z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

V. w dniu 15 września 2015 r. w S., woj. (...), groził pozbawieniem życia A. S. (1), która to groźba wzbudziła u niego uzasadnioną obawę jej spełnienia, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności w okresie 14.11.2013 r. - 15.12.2014 r. będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Sandomierzu z dnia 03.06.2014 r. w sprawie sygn. akt II K 801/13,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2. K. T. (1) s. L. i J. zd. G., ur. (...) w S.,

oskarżonemu o to, że:

I. w dniach 14 września 2015 r. i 15 września 2015 r. w S., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), groźbą zamachu na życie, która wzbudziła u niej uzasadnioną obawę jej spełnienia, usiłował doprowadzić J. S. (1) – pracownika (...) Polska do rozporządzenia mieniem firmy (...) o wartości 4.000 złotych, poprzez udzielenie pożyczki S. L. (1), który nie posiadał wymaganej zdolności kredytowej i przelanie tej kwoty na rachunek bankowy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę pokrzywdzonej i interwencję policji,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

II. w dniu 16 września 2015 r. w S., woj. (...), groził pozbawieniem życia J. S. (1), która to groźba wzbudziła u niej uzasadnioną obawę jej spełnienia oraz naruszył jej nietykalność cielesną uderzając ją ręką,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I. aktu oskarżenia stanowiącego występki z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 282 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej J. S. (1) kwoty 1.000,00 (jeden tysiąc 00/100) złotych;

III. uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II. aktu oskarżenia stanowiącego występki z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt III. aktu oskarżenia stanowiącego występki z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt IV. aktu oskarżenia stanowiącego występki z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 245 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt V. aktu oskarżenia stanowiącego występki z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone w pkt I. i II.-VI. wyroku kary pozbawienia łączy i wymierza oskarżonemu **M. M. (1)** karę łączną 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie w dniach 16-18 września 2015 r. tj. 3 (trzy) dni;

IX. uznaje oskarżonego **K. T. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I. aktu oskarżenia stanowiącego występki z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

X. uznaje oskarżonego **K. T. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II. aktu oskarżenia stanowiącego występki z art. 190 § 1 k.k. i 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

XI. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone w pkt IX. i X. wyroku kary pozbawienia łączy i wymierza oskarżonemu **K. T. (1)** karę łączną 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

XII. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie w dniach 16-18 września 2015 r. tj. 3 (trzy) dni;

XIII. zasądza na rzecz Skarbu Państwa: od oskarżonego **M. M. (1)** kwotę 450,00 (czterysta pięćdziesiąt 00/100) złotych, a od oskarżonego **K. T. (1)** kwotę 230,00 (dwieście trzydzieści 00/100) złotych tytułem kosztów sądowych.

POUCZENIE

1. W terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty doręczenia wyroku strona może złożyć wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony, wymienionego podmiotu od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego powinien wskazywać tego z oskarżonych, którego dotyczy.

2.

Wniosek powinien zawierać: oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy; oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo; treść wniosku; datę i podpis składającego pismo. Za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu. We wniosku należy wskazać, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu / oskarżonej, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego / oskarżonej powinien również wskazywać oskarżonego / oskarżoną, którego / której dotyczy § 2. Dla oskarżonego pozbawionego wolności, który nie ma obrońcy i nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, termin wymieniony w § 1 biegnie od daty doręczenia mu wyroku.

3. 3 (art. 119 k.p.k. i art. 422 § 1 i 2 k.p.k.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana (art. 126 § 1 k.p.k.).

2. Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom podmiotowi określonymu w art. 416, przysługuje apelacja do sądu drugiej instancji tj. Sądu Okręgowego w Kielcach (art. 444 § 1 k.p.k.).

3. Termin zawity do wniesienia apelacji wynosi 14 (czternaście) dni i biegnie dla każdego uprawnionego od daty doręczenia mu wyroku z uzasadnieniem (art. 122 § 2 k.p.k. i art. 445 § 1 k.p.k.).

4. Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok tj. Sądu Rejonowego w Sandomierzu (art. 428 § 1 k.p.k.).

5. Oskarżony / oskarżona ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy (art. 6 k.p.k. i art. 83 § 1 k.p.k.), a strona inna niż oskarżony / oskarżona może ustanowić pełnomocnika (art. 87 § 1 k.p.k.). Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego / oskarżoną pozbawionego / pozbawioną wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba (art. 83 § 1 k.p.k.).

6. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika wykląda strona, która go ustanowiła (art. 620 k.p.k.).

7. Oskarżony / oskarżona / pokrzywdzony / pokrzywdzona w wypadku wydania na posiedzeniu wyroku warunkowo umarzającego postępowanie / oskarżyciel posiłkowy / oskarżyciel prywatny nieposiadający / nieposiadająca obrońcy / pełnomocnika może złożyć wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika w celu sporządzenia apelacji. Wnioskujący może zostać obciążony kosztami wyznaczenia takiego obrońcy / pełnomocnika (art. 444 § 2 i 3 k.p.k.).

8. Obrońca / pełnomocnik z urzędu wyznaczany jest z listy obrońców / pełnomocników lub jest pozbawiony wolności (art. 81a § 1 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

9. Wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika z urzędu prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy rozpoznaje niezwłocznie. Jeżeli okoliczności wskazują na konieczność natychmiastowego podjęcia obrony / reprezentacji, prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy, telefonicznie lub w inny sposób stosownie do okoliczności, powiadamia stronę oraz obrońcę / pełnomocnika o wyznaczeniu obrońcy / pełnomocnika z urzędu (art. 81a § 2 i 3 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

10. Strona może mieć jednocześnie nie więcej niż trzech obrońców albo pełnomocników (art. 77 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

11. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.).

12. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k.).

13. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k.).

14. 3 W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k.).

15. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przypadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k.).

16. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k.).

17. Jeżeli oskarżony / oskarżona jest nieletni / nieletnia lub ubezwłasnowolniony / ubezwłasnowolniona, jego / jej przedstawiciel ustawowy lub osoba, pod której pieczę oskarżony / oskarżona pozostaje, może podejmować na jego / jej korzyść wszelkie czynności procesowe, a przede wszystkim wnosić środki zaskarżenia, składać wnioski oraz ustanowić obrońcę (art. 76 k.p.k.).

Wyjaśnienie :

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano między innymi podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później.

Sygn. akt II K 523/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 24 marca 2016 r. co do M. M.

Sąd ustalił co następuje:

J. S. (1) jest pracownikiem firmy (...) zajmującej się udzielaniem pożyczek. Zatrudniona ona jest w jej biurze terenowym w S.. Tam też pod koniec lipca 2015 r. J. S. (1) przez K. T. (1) poznała M. M. (1) – okoliczność bezsporna.

W związku z tym, że miał on problemy finansowe i nie posiadał stałego dochodu, a także wykorzystując fakt poznania J. S. (1) pracującej w tej firmie, postanowił on uzyskać pożyczkę dla siebie na podstawie osoby. W tym celu skontaktował się telefonicznie z J. S. (1), aby ta sprawdziła zdolność kredytową jego kolegi S. L. (2), gdyż ten zgodził wziąć na siebie pożyczkę dla M. M. (1). Kiedy po sprawdzeniu w systemie okazało się, że może on otrzymać kredyt w wysokości 4000 złotych, M. M. (1) polecił J. S. (1) przygotowanie odpowiednich dokumentów. W trakcie dokonywania sprawdzenia formalności okazało się jednak, że na konto S. L. (2) nie wpływa wynagrodzenie od pracodawcy. Sytuacja taka uniemożliwiała przyznanie pożyczki. O tym braku J. S. (1) poinformowała M. M. (1). Zobowiązał się on do przyniesienia odpowiedniego zaświadczenia z banku. Przedstawiony przez niego w dniu 11 września 2015 r. dokument nie wskazywał jednak, że S. L. (2) otrzymywał od pracodawcy wynagrodzenie na konto. Zdając sobie sprawę z tego jak bardzo M. M. (1) zależy na tej pożyczce, a także mając w pamięci jego zachowanie z dnia 09 września 2015 r. i związane z tym obawy przed konsekwencjami odmowy jej udzielenia, J. S. (1) nie powiedziała mu jednak od razu, że przedłożone zaświadczenie nie daje podstaw do udzielenia pożyczki S. L. (2) – (dowód: zeznania świadka J. S. – k.5-5v,35-37,89v-90v,134v-135, częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. M. k.47-47v,133v).

W międzyczasie bowiem, w dniu 09 września 2015 roku w godzinach przedpołudniowych M. M. (1) zadzwonił do J. S. (1) żądając od niej kwoty 1000 złotych. Gdy odpowiedziała, że nie ma takiej sumy, usłyszała, że go to nie obchodzi i że pieniądze są mu potrzebne. J. S. (1) początkowo się zgodziła się, gdyż była zdenerwowana całą sytuacją. M. M. (1) ponawiał telefony co pół godziny, gdy zaś usłyszał, że J. S. (1) nie przekaże mu tej kwoty zaczął jej ubliżać oraz grozić, że „ją znajdzie w S., zabije, roztrzaska jej rudy łeb o ścianę i zostanie z niej mokra plama”. J. S. (1) przestraszyła się tych słów i zgodnie z żądaniem przelała 1000 złotych na konto wskazane przez M. M. (1), a należące formalnie do R.

R.. Z uwagi na to, że nie miał on karty do bankomatu pieniądze zostały zwrócone na rachunek J. S. (1), a następnie wypłacone przez nią z bankomatu i wręczone do rąk M. M. (1). Nie wspominał on nic na temat zwrotu tej sumy, zaś J. S. (1) miała świadomość tego, że jest on zadłużony w wielu miejscach i nie odzyska tych pieniędzy – (dowód: zeznania świadka J. S. – k.5-5v,35-37,89v-90v,134v-135, częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. M. k. 47-47v,133v, potwierdzenie przelewu k. 38-40).

Dopiero w dniu 14 września 2015 roku J. S. (1) odważyła się powiedzieć M. M. (1), że S. L. (2) nie może otrzymać pożyczki. Wtedy też, najpierw za pośrednictwem K. T. (1), a później osobiście, zaczął on jej grozić, że ją załatwi i że zabije ją i całą jej rodzinę. Powiedział także, że jeśli nie załatwi pożyczki to przyjdzie do niej do pracy i inaczej porozmawiają. Po tych słowach J. S. (1) rozłączyła się, a następnie odrzucała połączenia od niego, a ostatecznie je zablokowała. Następnego dnia K. T. (1) zadzwonił z pytaniem dlaczego nie odbiera telefonów od ich wspólnego znajomego, zaś M. M. (1) przekazał jej, że ma czas do godziny 15:00 na zmianę zdania i przyznanie pożyczki. Około godziny 14:00 K. T. (1) poinformował ją, że wraz z M. M. (1) są pod biurem (...) Polska w S. na ul. (...) i chcą, by do nich zeszła, aby się dogadać. W tym czasie J. S. (1) była poza siedzibą firmy, zaś po powrocie otrzymała informację, że w biurze był M. M. (1). Próbował się on także skontaktować z J. S. (1) wieczorem. Wtedy też postanowiła ona powiedzieć o całej sytuacji ojcu i braciom na wypadek, gdyby coś jej się stało. Jej ojciec A. S. (1) zadzwonił do M. M. (1), aby ten zaprzestał swojego zachowania, bo inaczej powiadomi policję. To zdenerwowało rozmówcę, który zaczął wyzywać A. S. (1) i grozić słowami „skurwysynu, uduszę cię, zajebię cię chuju i całą twoją rodzinę”, „zaraz tam do ciebie przyjadę i cię zajebię”. Następnie M. M. (1) powiedział J. S. (1), że jeśli złoży na niego zawiadomienie o przestępstwie i złoży na Policji obciążające go zeznania to on ją załatwi, że wyładuje na wózku, że jeśli go zamkną to on naśle na nią swych kolegów, a jej brat będzie na to patrzył – (dowód: zeznania świadka J. S. – k.5-5v,35-37,89v-90v,134v-135, zeznania świadka A. S. - k.9v,33v,135v, wyjaśnienia oskarżonego K. T. – k.69, częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. M. – k.47v).

W dniu 16 września 2015 roku J. S. (1) w obawie przed spełnieniem gróźb poprosiła swojego ojca, aby zawiózł ją do pracy. Po pewnym czasie około godziny 13:30 do biura (...) Polska przyszedli, będąc pod wpływem alkoholu, M. M. (1) i K. T. (1) wraz z trzecim mężczyzną. Wtedy to w obecności innych pracowników K. T. (1) uderzył J. S. (1) w twarz i powiedział, że zastrzeli ją i całą jej rodzinę. M. M. (1) natomiast groził, że „zabierze jej wszystko co kocha” oraz krzychał, że ją rozerwie. Następnie wszyscy trzej wyszli z biura, zaś jego kierowniczka wezwała Policję – (dowód: zeznania świadka J. S. – k.5-5v,35-37,89v-90v, 134v-135, zeznania świadka A. S. - k.9v, zeznania świadka A. Ż. – k. 13v-14,135v, zeznania świadka M. Z. - k. 16v,135v, wyjaśnienia oskarżonego M. M. – k. 133v).

Prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Sandomierzu z dnia 06 marca 2014 roku w sprawie sygn. akt II K 801/13 wymierzono M. M. (1) karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności łącząc kary orzeczone wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego w Sandomierzu z dnia 05 października 2010 roku w sprawie sygn. akt. II K 472/10 (za popełnienie przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i z art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) i wyrokiem Sądu Rejonowego w Sandomierzu z dnia 08 grudnia 2010 roku w sprawie sygn. akt. II K 530/10 (za popełnienie przestępstwa z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.). Na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres kary odbytej w sprawie sygn. akt II K 472/10 (12 lipca 2010-14 lipca 2010) oraz okres skrócenia kary o 28 dni w sprawie sygn. akt II K 530/10. Karę łączną pozbawienia wolności odbył on w okresie od 14 listopada 2013 roku do dnia 15 grudnia 2014 roku – okoliczność bezsporna (vide: wyrok - k.52).

Uprzednio M. M. (1) był wielokrotnie karany za przestępstwa – (dowód: karta karna – k.41-42, wyroki – k. 52-58).

Oskarżony M. M. (1) podczas pierwszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że zadzwonił do J. S. (1), by załatwiła mu 1000 złotych, na co początkowo się zgodziła, a później się z tego wycofała. Zdenerwowało go to, dlatego mógł jej naubliżyć i powiedzieć coś głupiego. Przyznał, iż faktycznie mogła ona pomyśleć, że chciał od niej te pieniądze wymusić. Kazał jej przelać pieniądze na konto R. R., ale nie mógł wypłacić tych pieniędzy, dlatego zostały przelane z powrotem. J. S. (1) wręczyła mu je w gotówce w S.. Zdenerwowało go także to, że nie załatwiła kredytu dla S. L. (2) i mógł jej w związku z tym powiedzieć coś głupiego. Później dzwonili do niego jej ojciec i bracia, a podczas rozmów padały wulgaryzmy i mógł im coś nawrzucać. W dniu 16 września 2015 roku poszedł wraz z K. T. (1) do biura, gdzie pracuje J. S. (1). K. T. (1) ją uderzył

i się odgrażał, on natomiast nie robił, jedynie powiedział coś do dyrektorki. Podczas kolejnego przesłuchania przyznał się formalnie do popełnienia zarzucanych mu czynów, przy czym stwierdził, że pożyczył pieniądze od J. S. (1) i umówił się z nią, że odda je za trzy-cztery dni. Nie groził jej, zaś gdy początkowo powiedziała, że nie załatwiła tych pieniędzy zdenerwował się, bo był po paru piwach i powiedział jej, że jeśli dalej sobie będzie z niego robiła jaja to dostanie w łeb. Po kilku dniach J. S. (1) upomniła się o zwrot pożyczki. Z uwagi na to, że oskarżony nie miał takiej kwoty powiedział, że odda je pod koniec tygodnia. Wtedy też J. S. (1) powiedziała, że cofa pożyczkę dla S. L. (2). Oskarżony kategorycznie zaprzeczył, aby miał grozić i zmuszać J. S. (1) do przelania pożyczki S. L. (2). M. M. (1) zaczął otrzymywać telefony od ojca i brata J. S. (1), którzy zaczęli mu grozić, na co także odpowiadał groźbami. Nie umiał wytłumaczyć dlaczego i w jakim celu poszedł z K. T. (1) do biura (...) Polska w S.. Obaj, jak wskazał, byli wtedy trzeźwi. K. T. (1) uderzył J. S. (1) w twarz, natomiast on sam w ogóle się nie odzywał, z wyjątkiem tego, że jeśli jeszcze raz zadzwonią do niego jej krewni i powiedzą, że ktoś zgwałci jego matkę, to wtedy ją rozszarpie. Nie groził jej pozbawieniem życia jeśli zawiadomi policję. Słuchany przed Sądem przyznał się jedynie do kierowania gróźb pozbawienia życia wobec J. S. (1). Wyjaśnił, że pożyczył od niej 1000 złotych, a pieniądze te zostały oddane przez konto kolegi. Podał także, że S. L. (2) miał wziąć dla niego pożyczkę w kwocie 4000 złotych (k.47-47v,62-64,97a,133v).

Sąd zważył co następuje:

Całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie pozwolił w pełni, w ocenie Sądu, na poczynienie ustaleń i dokonanie prawnokarnej oceny zachowania oskarżonego pod kątem zarzucanych mu przestępstw. W oparciu przede wszystkim o treść zeznań świadków występujących w niniejszym postępowaniu, a wreszcie także dzięki wyjaśnieniom oskarżonych, ujawnione zostały przed Sądem okoliczności pozwalające w pełni na rozstrzygnięcie co do zasadności stawianych M. M. (1) zarzutów. Przystępując do powyższej oceny należało mieć zatem na uwadze charakter prawny i rodzaj zarzucanych mu występów w kontekście ich kodeksowej regulacji, przede wszystkim dotyczącej znamion takich czynów oraz strony podmiotowej tych przestępstw.

Przepis art. 282 k.k. chroni przed wymuszeniem rozbójniczym własność, posiadanie oraz inne prawa rzeczowe i obligacyjne przysługujące określonej podmiotowi do mienia oraz nietykalność cielesną, wolność, zdrowie oraz życie człowieka, a także swobodę prowadzenia działalności gospodarczej. Istota takiego występkę polega na tym, że sprawca doprowadza (zmusza) inną osobę do rozporządzenia mieniem lub zaprzestania działalności gospodarczej poprzez zastosowanie przemocy, groźby zamachu na życie lub zdrowie albo gwałtownego zamachu na mienie, przy czym w obu przypadkach chodzi o zachowanie, które ma być zrealizowane w przyszłości. Przestępstwo to jest dokonane dopiero z chwilą, gdy pokrzywdzony pod wpływem takich działań rozporządzi mieniem lub zaprzestanie prowadzenia działalności gospodarczej. Samo bowiem zastosowanie przez sprawcę jednego ze środków oddziaływania w stosunku do pokrzywdzonego opisanych w tym przepisie, nie połączone z rozporządzeniem mieniem lub zaprzestaniem działalności gospodarczej, stanowić będzie jedynie usiłowanie wymuszenia rozbójniczego. Przestępstwo to należy więc do tzw. przestępstw kierunkowych (dolus directus coloratus). Kodeks wymaga, aby zachowanie się sprawcy ukierunkowane było na określony cel, którym jest właśnie osiągnięcie korzyści majątkowej.

Z kolei przestępstwo z art. 245 k.k. jest przestępstwem formalnym z działania. Dokonane jest ono niezależnie od tego, czy zachowanie sprawcy osiągnęło zamierzony skutek, a więc czy wywarło, czy też nie wpływ na osoby, które są uczestnikami postępowania sądowego. Zachowanie się sprawcy polega na użyciu środków oddziaływania wobec osoby o której w tym przepisie mowa. Przemoc lub groźba bezprawna mają być środkiem zmierzającym do wymuszenia na świadku, biegłym, tłumaczu, oskarżycielu lub oskarżonym określonego zachowania się, natomiast naruszenie nietykalności cielesnej może być również swego rodzaju aktem zemsty na tych osobach, w związku z podjętymi już przez nich zachowaniami. „Wywieranie wpływu” to bowiem takie oddziaływanie na wskazane w przepisie osoby by zachowały się w sposób przez sprawcę pożądanym, a więc by przedsięwzięły określone działanie lub by zaniechały określonego zachowania się.

Wreszcie dobrem chronionym przez przepis art. 190 § 1 k.k. jest wolność osobista człowieka, rozumiana jako wolność w sensie psychicznym, wewnętrznym, jako poczucie bezpieczeństwa osobistego, wolnego od strachu i zagrożeń ze strony innych ludzi. Groźba jest oddziaływaniem na psychikę drugiej osoby przez przedstawienie zagrożonemu zła,

które go spotka ze strony grożącego albo innej osoby, na której zachowanie grożący ma wpływ. Najczęściej zło to ma spotkać zagrożonego w wypadku nie poddania się woli grożącego. Możliwa jest również groźba, której celem nie jest podporządkowanie woli zagrożonego woli sprawcy, lecz jedynie wywołanie u sprawcy stanu obawy przed spełnieniem groźby. Dla ustalenia istoty przestępstwa określonego w tym artykule konieczne jest bowiem stwierdzenie, że groźba wzbudziła w zagrożonym obawę, iż będzie ona spełniona. Należy zatem oceniać ją subiektywnie, z punktu widzenia zagrożonego, i dla przyjęcia odpowiedzialności sprawcy wystarczy, aby groźba wzbudziła u jego ofiary uzasadnione przekonanie, że jest poważna i zachodzi prawdopodobieństwo jej ziszczenia. Obawa jej realizacji nie zależy więc od obiektywnego niebezpieczeństwa jej wystąpienia. Art. 190 § 1 k.k. nie zawiera też wymogu współczesności obawy do wypowiedzianych groźb oraz nie określa również sposobów wyrażania groźby karalnej. Może być ona zatem wyrażona nie tylko słownie, lecz przez każde zachowanie sprawcy, jeżeli w sposób nie budzący wątpliwości uzewnętrznia ono groźbę popełnienia przestępstwa na szkodę osób wymienionych w tym przepisie i wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę jej spełnienia. Taką też ugruntowaną wykładnię tego przepisu przywoływał Sąd Najwyższy oraz Sądy Apelacyjne w licznych orzeczeniach. Zachowanie realizujące znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. polega na groźeniu innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej i możliwą jest groźba, której celem jest tylko wywołanie stanu obawy przed jej spełnieniem. Dla bytu tego przestępstwa nie jest wymagane, aby sprawca miał rzeczywiście zamiar wykonać groźbę, ani też aby istniały obiektywne okoliczności jej realizacji, a wystarczy, aby z punktu widzenia pokrzywdzonego, w subiektywnym jego odczuciu, groźba ta wywoływała przekonanie, że jest poważna oraz, że może zostać spełniona (vide: wyrok S.A. w Katowicach z dnia 20.08.2009 r., II AKA 123/09, LEX nr 553860; wyrok S.A. w Krakowie z dnia 17.12.2008 r., II AKA 196/08, KZS 2009/2/35). Obawa wzbudzona groźbą powinna być uzasadniona. O spełnieniu tej przesłanki, warunkującej odpowiedzialność (poza subiektywnym odbiorem groźby u pokrzywdzonego) z art. 190 § 1 k.k., można mówić wtedy, gdy przeciętny człowiek o porównywalnych do ofiary cechach osobowości, psychiki, intelektu i umysłowości, w porównywalnych warunkach uznałby tę groźbę za realną i wzbudzającą obawę (vide: wyrok S.N. z dnia 16.02.2007 r., WA 5/07, LEX nr 445909; postanowienie S.N. z dnia 15.02.2007 r., IV KK 273/06, Prok.i Pr.-wkl. 2007/7-8/7). Dla bytu przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. wystarczy wykazać, iż groźba subiektywnie (w odbiorze zagrożonego) wywołała obawę spełnienia i zweryfikować to obiektywnie (przez sąd), czy zagrożony istotnie mógł w danych okolicznościach w ten sposób groźbę odebrać (vide: wyrok S.A. w Krakowie z dnia 04.07.2002 r., II AKA 163/02, KZS 202/7-8/44). Z jednej strony postępowanie sądu winno zmierzać do ustalenia, czy pokrzywdzony w rzeczywistości bał się, że zapowiedź przestępczego działania zostanie spełniona, z drugiej zaś do zrelatywizowania obawy pokrzywdzonego w oparciu o zobiektywizowane kryteria pozwalające stwierdzić, że każdy przeciętny człowiek, o podobnej do ofiary osobowości, cechach psychiki, intelektu, umysłowości i warunkach wedle wszelkiego prawdopodobieństwa uznałby tę groźbę za rzeczywistą i wzbudzającą obawę zrealizowania (wyrok S.A. w Łodzi z dnia 30.07.2013 r., II AKA 125/13, LEX nr 1363273). Wreszcie, osoba, w stosunku do której groźba jest kierowana, winna być dokładnie określona, jednakże groźba nie musi być wypowiedziana w jej obecności.

W oparciu o powyższe założenia należało więc dokonać oceny postępowania oskarżonego wobec pokrzywdzonej. Niewątpliwie motywem jego działania była chęć uzyskania pieniędzy w sytuacji gdy pozostawał bez pracy, bez stałego dochodu i miał problemy finansowe. Poznanie J. S. (1) pracującej w firmie pożyczkowej spowodowało, że oskarżony – sam nie dysponując zdolnością kredytową – chciał uzyskać pieniądze za pomocą podstawionych osób. W sytuacji zaś gdy jego zamierzenia nie zostały zrealizowane zaczął on wywierać bezprawne naciski na pokrzywdzoną kierując pod jej adresem groźby, czy też wymuszając od niej pieniądze. Niewątpliwie także sama J. S. (1), nawiązując z oskarżonymi kontakty na niwie zawodowej, nie spodziewała się tego, że mężczyźni ci dysponując nad nią przewagą fizyczną, a co za tym idzie wywierając na nią także z biegiem czasu coraz większą presję psychiczną, będą chcieli w tak bezwzględny sposób wykorzystać ją do swych celów. Ustalając przebieg zdarzeń, jakie rozegrały się w dniach 09 września-16 września 2015 roku Sąd oparł się w głównej mierze na zeznaniach J. S. (1), która w sposób obszerny i szczegółowy opisała rozwój rozgrywających się wtedy wypadków, przedstawiając konsekwentnie poszczególne działania obu oskarżonych. Jakkolwiek w jej relację wkradły się pewne nieścisłości, to jednak miały one drobny charakter i nie dotyczyły okoliczności na tyle doniosłych czy istotnych, aby wypaczyć sens działań oskarżonych i tym samym stworzyć podstawę do podważenia wiarygodności jej zeznań. Różnice te mogły bowiem wynikać ze stanu psychicznego w jakim znajdowała się J. S. (1) (strach, obawa, niepokój czy ogromne zdenerwowanie, które

prezentowała ona jeszcze na sali sądowej), a który miał wpływ na sposób składania przez nią zeznań, zwłaszcza że zawiadomienie o przestępstwie zostało złożone po kilku godzinach od zaatakowania jej w miejscu pracy. J. S. (1) jednoznacznie i stanowczo podkreślała, że nie przekazała kwoty 1000 złotych w sposób dobrowolny, ale uczyniła to pod wpływem gróźb i obawą przed ich realizacją oraz bardzo natarczywego zachowania oskarżonego. Sam M. M. (1) podczas pierwszego przesłuchania przyznał, że faktycznie naubliżał pokrzywdzonej i mógł powiedzieć coś głupiego, a jego zachowanie mogło zostać odebrane jako wymuszenie. Nielogicznym zaś wydaje się twierdzenie przez niego w kolejnych wyjaśnieniach, że pieniądze te miały stanowić pożyczkę, którą zamierzał spłacić w kilka dni. Zauważyć należy bowiem, że J. S. (1) znana była zła sytuacja finansowa oskarżonego, zaś ich relacje nie były na tyle bliskie, aby można było oczekiwać, że bez większego zastanowienia pożyczycy mu, bez żadnego pokwitowania czy umowy, pieniądze w takiej kwocie. Nie ulega także wątpliwości, iż w dniach 14-15 września 2015 roku M. M. (1) działając wspólnie i w porozumieniu z K. T. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej groził J. S. (1) pozbawieniem życia, usiłując doprowadzić ją do rozporządzenia mieniem firmy (...) poprzez udzielanie pożyczki S. L. (2). Niewątpliwie błędem pokrzywdzonej w tej sytuacji było nie tylko to, że zgodziła się czynić formalności w sprawie pożyczki dla S. L. (2) nie na jego wniosek tylko M. M. (1), ale także to, iż od razu nie poinformowała, że takiej pożyczki przyznać nie może z przyczyn formalnych. Zeznania pokrzywdzonej w tym zakresie korespondują z wyjaśnieniami K. T. (1), który przyznał, że było tak, jak to opisano w przedstawionym mu zarzucie. Są one także zbieżne z relacjami pozostałych świadków. Ojciec J. S. (1) A. S. (1) potwierdził, że słyszał, jak jego córka rozmawia przez telefon z oskarżonymi na ten temat, później zaś uzyskiwał takie informacje od niej samej; natomiast z zeznań A. Ż. (2) wynikało, iż oskarżeni podczas najścia w biurze nawiązywali do sytuacji, która musiała mieć początek wcześniej, próbując wymóc coś na pokrzywdzonej. M. M. (1) zmieniał swe wersje wydarzeń, gdyż z jednej strony podawał, że nie miał interesu w udzieleniu kredytu S. L. (2), gdyż te pieniądze nie miały być dla niego, a jednocześnie odmowa bardzo go zdenerwowała, natomiast przed Sądem przyznał, że załatwił sobie kolegę, który miał wziąć dla niego pożyczkę. W dniu 15 września 2015 r. M. M. (1) skierował także groźby pozbawienia życia pod adresem A. S. (1), który w rozmowie telefonicznej zażądał aby oskarżony dał spokój jego córce, bo inaczej powiadomi policję, a następnie pod adresem J. S. (1), aby odwieść ją od złożenia zawiadomienia o podejrzeniu popełnieniu przestępstwa oraz składania obciążających go zeznań na Policji. Bezspornym było również to, w ocenie Sądu, że w dniu 16 września 2015 roku oskarżony groził J. S. (1) pozbawieniem życia. Okoliczność ta znajduje potwierdzenie zarówno w zeznaniach pokrzywdzonej, jak i świadków A. Ż. (2) i M. Z. (2) oraz w wyjaśnieniach M. M. (1), który przyznał się do popełnienia tego czynu. Przytoczone wyżej groźby wypowiedziane przez oskarżonego były zaś tego rodzaju, że miały prawo i wzbudziły u zagrożonej przekonanie, że są poważne i zachodzi prawdopodobieństwo ich ziszczenia. W związku zaistniałą sytuacją J. S. (1) nie mogła spać i brała tabletki uspokajające. Prosiła także ojca, aby podwiózł ją do biura, gdyż nie chciała spotkać się sam na sam z oskarżonymi. Z relacji świadków wynikało wprost, że była ona wystraszona całą sytuacją. Bała się także zgłosić się na Policję, a zrobiła to dopiero po namowach ojca. Zeznania pokrzywdzonej i pozostałych świadków wzajemnie się uzupełniały, i w ocenie Sądu zasługiwały na przymiot wiarygodności. Świadkowie opisali własne spostrzeżenia i nie mieli oni żadnego interesu, aby kreować niekorzystną dla oskarżonych wersję zdarzeń i bezpodstawnie obciążać ich swoimi zeznaniami, narazając się jednocześnie na odpowiedzialność karną. Za wiarygodne Sąd uznał także wyjaśnienia K. T. (1) w których przyznał się do popełnienia wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Za w pełni wiarygodne Sąd uznał ujawnione i zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty. Ich autentyczność i wartość dowodowa nie budziły wątpliwości Sądu oraz nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Z przedstawionych powyżej względów Sąd uznał natomiast za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) wyłącznie w tej części w której pokrywają się z zeznaniami świadków, w pozostałym zaś zakresie uznał, że stanowią tylko i wyłącznie jego linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane występki, która w konfrontacji z zebraniem materiałem dowodowym nie może się ostać. Oskarżony dopuścił się wszystkich czynów w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności w okresie 14 listopada 2013 roku do 15 grudnia 2014 roku będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwa podobne (przeciwko mieniu – art. 279 k.k. oraz przy użyciu groźby bezprawnej w ramach występku z art. 245 k.k.) wyrokiem Sądu Rejonowego w Sandomierzu z dnia 03 czerwca 2014 roku w sprawie sygn. akt II K 801/13.

W konsekwencji powyższego, Sąd przyjął, iż M. M. (1) zrealizował swoim zachowaniem znamiona zarzucanych mu występków z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64

§ 1 k.k., art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (x2) i art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i przypisując mu ich realizację uznał go tym samym za winnego ich popełnienia.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd miał na względzie przede wszystkim to, aby była ona adekwatna do stopnia zawinienia, a także wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu, o którym zadecydowały rodzaj i charakter naruszonego dobra (wolność w sensie psychicznym oraz bezpieczeństwo osobiste, prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości, mienie innej osoby), wartość wyrządzonej szkody, właściwości i warunki osobiste sprawcy (nie wyciągnął on żadnych wniosków z poprzednich skazań; zachowanie oskarżonego wskazuje, że ma on poczucie bezkarności i realizuje swoje potrzeby bez względu na sprzeczność takiego działania z prawem) oraz sposób i okoliczności działania (działanie w warunkach powrotu do przestępstwa, a w przypadku wymuszenia rozbójniczego wspólnie i w porozumieniu czynem ciągłym). Wszystkich zarzucanych czynów oskarżony dopuścił się umyślnie i to zamiarem bezpośrednim, działając w sposób świadomy i celowy.

Jako okoliczność obciążająca należało przyjąć uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego za przestępstwa.

Zasadnicze znaczenie dla wymiaru kary winny mieć zatem stopień zawinienia sprawcy oraz właściwa relacja pomiędzy charakterem popełnionego przez niego przestępstwa, a społecznym poczuciem sprawiedliwości, któremu orzekana kara winna czynić zadość jako sprawiedliwa odpłata. Znaczenie przy tym ma nie tylko dolegliwość, ale także nieuchronność kary za popełnione przestępstwo.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż karą w pełni adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonej oraz stopnia zawinienia, jak również celową z punktu widzenia prewencyjnego jej oddziaływania (art. 53 § 1 k.k.) – będzie kara pozbawienia wolności. Dlatego też, za przypisane występki Sąd wymierzył oskarżonemu następujące kary:

- za czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na podstawie art. 282 k.k. karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;
- za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności;
- za czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na podstawie art. 190 § 1 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- za czyn z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na podstawie art. 245 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- za czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierza karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres zatrzymania w sprawie w dniach 16-18 września 2015 r. tj. 3 dni.

Taka właśnie forma sankcji karnej, w ocenie Sądu, będzie konieczna, a zarazem wystarczająca dla zrozumienia przez oskarżonego istoty czynu, którego się dopuścił, a jednocześnie będzie oddziaływała na dalszą postawę M. M. (1) i przestrzeganie przez niego porządku prawnego. Zdaniem Sądu takie rozstrzygnięcie w pełni odzwierciedla także negatywną ocenę przypisanego mu czynu, a zarazem będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, co również pozwoli mu na uświadomienie sobie wysokiej naganności i powagi czynów, których po raz kolejny się dopuścił oraz wpłynie na ukształtowanie w świadomości oskarżonego należytego szacunku dla chronionych prawem dóbr innych osób oraz będzie stanowić bodziec do zmiany zachowania. Orzeczone kary w należyty sposób realizują także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, albowiem są dowodem tego, iż organy wymiaru sprawiedliwości nie traktują sprawców szczególnie szkodliwych społecznie przestępstw w sposób pobłaźliwy, lecz reagują prawidłowo, stanowczo takim czynom przeciwdziałając.

Ponadto, działając na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej kwoty 1.000,00 złotych.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. Złożyły się na nie: wydatki w kwocie 50 złotych tj. karta karna – 30 złotych i ryczałty za doręczenia – 20 złotych oraz opłata w kwocie 400 złotych (art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 233 j.t. z późn. zm.).

ZARZĄDZENIE

- odnotować uzasadnienie,
- odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć oskarżonemu M. M.,
- kal. 14 dni.